

TRESKO-PLESK

Marec - Číslo 128

Radcovský kurz 1. a 2. víkend

J3K a roznášanie úloh

Timi bola v Maroku

Timkova fantasy pokračuje!

Maťa a jej sestry

Marec mesiac knihy

Súťaž – tajnička a EKO

Časopis 13. skautského zboru v Bratislave Petržalke

3 - Oznamy

Korlátko, Budapešť,
Deň narcisov

4 - Príhovor

Zamysli sa a zistíš..

5- Akcia

Roznášanie úloh na J3K

7 - Zábava

Doublina tajnička

9- Akcia

J3K Tutiho očami

10 - Akcia

Radčák číslo 1

13– Rozhovor s...

Tími bola v Maroku, a tak sa s ňou Tuti o tom porozprával

17 - Tutiho kecy

O tom, čo chceme v živote robiť

18 - Akcia

Radčák po druhé od tajného agenta Rappiho

21 - Príbeh

Miška má tvorivú pauzu, a tak napísala Maťa o svojich sestrách

23 - Európska únia

Veľká Británia

26– Timkova fantasy

Druhá kapitola

28 - EKO

Mikrosvet + súťaž

30 - Kultúra

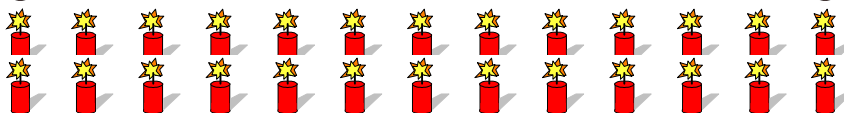
Recenzie na 3 knihy

OZNAMY

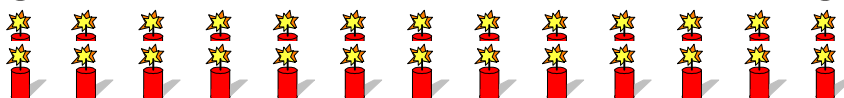
17.4. 2009 Aj tento rok sa zapojíme do zbierky **Deň narcisov!**

Hliadky máme iba doobeda, treba sa rýchlo prihlásiť:)

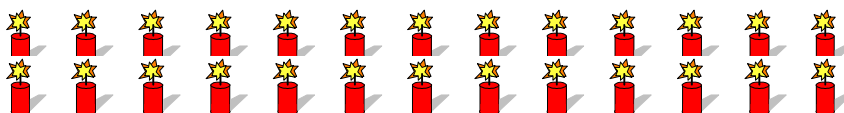

17.4.—19.4. 2009 Čaká nás ďalšia brigáda na **Korlátku**, odchádza sa hneď po Dni narcisov. Kto chce ísť, treba sa zapísať na zoznam v klubovni, visí na knižnici.

Spíme ako vždy v kulturáku a idú aj Piešťanci.

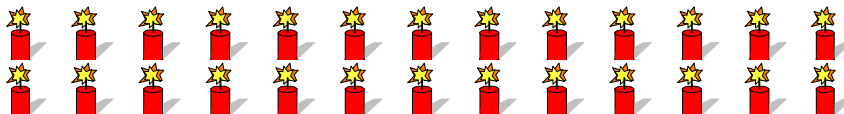

24.4.—26.4. **Soaré**, skautský hudobný festival v Banskej Bystrici

Zmena, namiesto do Krakowa sa ide do **Budapešte**, termín ostáva, druhý májový víkend(7.5.—10.5.).

Nahlásiť sa treba Kubovi čo najskôr!

Pozor, posunul sa **termín tábora**, začíname už 29.6. a končíme 12.7.

PÁR SLOV NA ÚVOD

Bol raz jeden chodec. Šiel dlho pešo a sám prériou. Bolo pre neho jednoduché takto ísť, veď nikdy nespoznal nič iné. Okolité príroda ho naplňala a ku šťastiu mu nechýbalo nič. Raz, keď chodec odpočíval, všimol si, že okolo neho ide kôň. Vedel, čo je kôň a na čo kone iní ľudia, ktorých občas stretol, využívajú, avšak nikdy sa so žiadnym koňom nezblížil a myslel si, že kým sa tak nestane, radšej bude putovať pešo a spoľahne sa iba na seba. Avšak tento kôň ho zaujal, nielen peknou farbou, ale i múdrosťou,

a rozhodol sa, že sa s ním spriatelí. Kôň tiež nebol proti, a tak sa z týchto dvoch stala nerozlučná dvojica. Brádzili spolu šire pláne a všetci im závideli vietor, ktorý im v rýchlosti fúkal do tváre. No po rokoch vzájomného spolužitia zrazu začali obaja nachádzať na tom druhom chyby. Koňa už nebavilo, že musí stále poslúchať jazdca a ten mu nedopraje voľnosť, jazdcovi sa zase nepáčili konšké vrtochy. A tak, keď kôň po prvý raz jazdca zhodil, rozišli sa. „Nemôžem potrebovať takého neschopného jazdca!“ povedal si kôň. „Taký nespoľahlivý kôň, tak to teda nie!“ myslel si v duchu jazdec. Kôň sa vydal na západ, jazdec na východ. Kôň hľadal nového pána, no všetci mu vyhovovali ešte menej ako jeho skutočný jazdec a jazdec zase hľadal nového koňa a stádo, kde by mohol byť, avšak rovnako neúspešne ako jeho kôň.

No pre svoju tvrdohlavosť a preto, že ani jeden nechcel ustúpiť ani sa dohodnúť, sa už nikdy nevideli. Každý kráčal svojou cestou, a tieto cesty nemali priesečník...

Perdyo

ROZNÁŠANIE ÚLOH NA J3K

Ráno... Zvoní budík.... Je sobota a po dlhom čase máme zborový výlet, na ktorom treba roznieť úlohy na Trojkopčiak. Celkom sa naň aj teším, ale ako naschvál od rána popfcha a tak v kútiku duše dúfam, že naň dôjde aspoň niekto. No, niekto predsa došiel...

Na Patrónke už čaká nervózna Ferdy s Chamom. Asi sa bála, že pôjdu sami.:-) Z 83-ky okrem mňa vystúpi ešte Citrón a Šarkan, sme celá zostava, a tak môžeme ísť na prvý kopec - Šmarchy.

Prešli sme len pár krokov a Chamo rozpútal s Molčányovcami úchvatnú diskusiu. Dovtedy som si myslel, že na Facebooku „fičia“ len puberťáci, ale táto zostava (no možno len oneskorených puberťákov :-)) ma vyviedla z môjho nepochopiteľného omylu. Na Chamovi bolo vidieť, že sa konečne stretol so svojou „krvnou skupinou“ a potrebuje sa vyrozprávať, keďže v našom zbore ľudí s podobnou „počítačovo-facebookovo-elektrotechnicko-programátorskou“ úchylkou nemáme. Tak sme ich s Ferdy nechali tak a radšej sme pridali do kroku. Prešli sme cez Železnú, odbočili sme na cestu na Kačín a asi v polke gps-ko ukázalo, že treba odbočiť na lesnú cestu. Vybrali sme sa teda za šípkou, ktorá nás mala doviesť na vrchol. Tam nás aj doviedla, ale kóty nebolo nikde. Ale na to sme si už pri roznášaní úloh zvykli a po chvíľke blúdenia ju Chamo predsa len našiel. Samozrejme nie na vrchole, ale aspoň 150 metrov od neho... A tak sme uložili pohár s úlohou a vybrali sme sa na Hrubý vrch a Sekyl.

A zmenila sa aj téma! :-) Bola mi o dosť bližšia, ako tie predchádzajúce, ale aj zamýšľanie sa nad keškou mi v tejto zostave pripadalo ako z iného sveta, do ktorého nepatrím. Hrubý vrch a aj potom Sekyl sme našli bez problémov, keďže na nich už úloha pár krát bola.

Posledným v poradí bol Bážgovič. Opäť sa zmenila téma rozhovoru a kupodivu sa do neho dalo tento krát aj zapojiť. Rozobrali sme kolotoče, pripravované skautské akcie a čo ja viem čo ešte. Prešli sme okolo Stá-

TAJNIČKA - AKÝ JE TO OPERENEC?

Máme tu ďalšiu tajničku, tentokrát na zopakovanie si vedomostí správneho skauta. Zalovte v pamäti a podopíňajte týchto 14 slov. Vyjde vám meno jedného vtáka žijúceho aj na Slovensku. Jeho poznávacie znamenie je hrubý zobák...

A ešte niečo – po vylúštení tajničky napíš správnu odpoveď na papier, napíš svoje meno a vhod' mi to do vrecúška do klubovne(ako obyčajne, modrého vrecúška visiaceho nad posteľou). **Môžeš vyhrať zaujímavú cenu, tak sa snaž! :)**

Tu je o ňom trochu viac informácií: Je to vták dlhý 18 cm s nápadne mohutným kuželovitým zobákom. V zafarbení oboch pohlaví sa kombinuje hnedá, béžová, čierna, biela a sivá farba. Žije v Európe, v časti ázijského kontinentu a v severozápadnej Afrike. Obýva redšie listnaté aj zmiešané lesy a parky. Hniezdo zo suchých konárikov, vystlané mäkkým rastlinným materiálom, máva na stromoch. Živí sa semenami v tvrdých obaloch, napr. kôstkami čerešní, višní, sliviek, jablák, hrušiek, bukvicami a pod. Na jar žerie tiež puky a hmyz, ktorým kŕmi aj mláďatá v hniezde.

Tajnička:

1. To, čo sa všetko bude diať na tábore, sa nazýva táborový...
2. Akej farby okraj majú skauti na svojej šatke?
3. Nástroj na rúbanie dreva.
4. 1. Stupeň skautského chodníka sa nazýva...
5. Poukladané brvná na seba, z ktorých po zapálení vznikne táborový oheň.
6. Skaut sa musí naučiť vyhrávať aj ...
7. Metódy, ako môžeš niekomu poslať odkaz tak, aby si to iní nevedeli prečítať.
8. Nádoba na varenie a jedenie v prírode, väčšinou z hliníka.
9. Výtvarník, táborník, kuchár, kronikár, plavec, botanik – to všetko sú ...
10. Viacej družín tvorí spolu...
11. Na určenie svetových strán a orientáciu v teréne sa používa...
12. Môžeš si to postaviť a prespať pod tým v prírode.
13. Topánky vhodné do náročnejšieho horského terénu.
14. Uzol, ktorý sa používa pri obväzoch, aby netlačil.

1. _ _ _ / _ / _ _

_

2. _ _ / _ / _

_ _

3. _ / _ / _

_ _ _

4. _ _ / _ / _

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

5. _ _ / _ / _

_ _

6. _ _ _ / _ / _ _

_ _ _

7. _ _ _ / _ / _

8. _ _ / _ / _

9. _ _ / _ / _ _

_ _

10. / _ / _ _

_ _ _

11. _ _ / _ / _ _

_

12. _ _ _ _ _ _ _ _ / _ / _

13. _ _ / _ / _ _

_ _

14. _ _ _ _ _ _ _ _ / _ /

J3K

Tohtoročný trojkopčiak bol trochu iný ako ostatné. Bolo pekné počasie, prišlo veľa ľudí, ale z nášho zboru skoro nik. Neviem, čím to bolo, ale aspoň tých pár ľudí, čo došlo, má u mňa veľké plus, a tí čo nedošli.....no ale radšej vám prezradím, ako to celé vyzeralo.

Podarilo sa nám presne o 7:00 dostaviť sa na Stánisko, kde už nedočkavo čakali ľudia, ktorí nemôžu v noci dobre spať, a tak sa vydali na nočnú verziu trojkopčiaku. Tento rok trasa nebola moc zložitá, a tak tam vraj už na nás čakali od piatej. Bolo ich okolo 20, s tým, že dosť veľká skupina ľudí už ani na nás nevyčkala, lebo boli unavení a bola im zima. Hneď od začiatku to teda vyzeralo nádejne.

Tohtoročné úlohy boli podľa mňa veľmi vydarené a po viacerých rokoch sa dali aj celkom objektívne zhodnotiť. Poslední noční cestovatelia došli okolo 8:30 a potom nastala tá dlhá chvíľka, ktorá po iné roky bola vždy najhoršia. Tentokrát sa to dalo celkom zvládnuť, keďže slniečko pekne svietilo, tak nebol problém si ľahnúť a oddychovať po náročnom týždni, bez toho, aby som sa drkotal od zimy. Oheň bol našťastie už založený, tak sme iba dorobili trojnohu a vynikajúci hák (ktorý nám skoro nik nepochválil :() a mohli sme začať variť čaj.

Ako prví došli chalani, ktorí ani nie sú skauti, ale na trojkopčiak zvyknú chodiť. To už bolo nádherné poludnie – čas obeda, a myslel som si, že na ďalšie skupinky si ešte chvíľu počkáme, ale mýlil som sa. Po chvíli sa začali pomaly trúsiť. Najprv chalani z Trnavy, tesne za nimi baby z jednotky, ktoré tento rok podali svoj najlepší

výkon a za nimi ďalší a ďalší. Až som začal strácať prehľad, kto už tam bol, kto akurát prišiel, koho treba ísť vyhodnotiť. Od tej jednej do štvrtej neustále prúdili davy a davy ľudí. Ďalšou pozoruhodnosťou tohto ročníka bolo, že všetci naši všetky kopce, a tak sme sa mohli pozrieť na vlčatá a včielky, ako hrajú super

scénky o krajinách a počúvať od skautov „Buď pripravený“ v 36 jazykoch, čo občas bolo tiež celkom dosť smiešne. Niektorí ešte chvíľu pobudli, posedeli na slniečku, dali si čaj, ostali sa ponáhľali domov. A tak ako z ničoho nič zrazu všetci prišli, tak aj z ničoho nič zrazu všetci

zmizli. Ani som si nevšimol ako, a opäť sme ostali na lúke sami dvaja. Už sme si mysleli, že to zabalíme, však už všetci určite prešli trasu, keď v tom zhora z lúky sa nám naskytol nevídaný pohľad.

S obrovským revom sa na nás rútila skupinka ľudí a pred nimi krížom krážom utekal jeden chalan,

a vydával zvuky, ktoré sa veľmi ťažko identifikujú. Keď sa dostali bližšie, tak sme zistili, že to bol Amígo so svojimi vlčatami a po vysvetlení nám bolo povedané, že to znázorňovali indiánov a Amígo bol divoký mustang, ktorého indiáni naháňali po prérii.

Ale toto už bola naozaj posledná skupinka. Už nám aj oskar zapadol a došla zima. Tak sme všetko pobalil a pobrali sa domov. Po sčítaní ľudu nám vyšlo, že na tohtoročnom trojkopčiacu bolo vyše 200 ľudí, k čomu určite dopomohlo aj pekné počasie, ale taktiež to znamená, že trojkopčiacu ani roky neuberajú na atraktivite a o rok musí byť ešte lepšia.

ZÁKLADŇA ALFA 70 – PRVÝ VÍKEND

Tak ako vždy, ja mám napísať článok.

Všetko sa začalo takto: došiel som na Hlavnú stanicu s mojou mamou a na schodoch čakali Roman a Ferdy. Pre mňa to bol trapas s veľkým T, lebo som musel dať pusu mojej mamičke a tí dvaja sa mi len smiali. Potom došla Miška a

nejak zázrakom sa tam zjavil aj Wiktor. Miš šla kúpiť lístky na vlak. Vysvitlo, že tie lístky boli vadné, tak sa to potom riešilo. Bol čas. Mali sme ísť na vlak. Sme vo vlaku. Bola celkom nuda: ja som sedel, Roman sedel, Wiktor sedel, Ferdy sedela, Miška pozerala Wikimu peňaženku a pri tom sedela. Sme v Pezinku a tam sme stretli 113. Keď sme sa dostali na miesto stretnutia, tak sme zistili, že máme ešte hodinu čas. Tak sme si sadli na lavičku pri ceste a tam sme sedeli a pozerali na autá, autobusy a rozprávali sme sa.

Jeden autobus Mišku tak rozrušil, že vždy, keď išiel okolo autobus do Modry, tak kričala asi takto: „Ááááá Modráá.“ My sme samozrejme na ňu pozerali ako puci a potom sme sa jej samozrejme pýtali, čo je v Modre a ona povedala, že tam má ZNÁMOSTĚ. Je čas. Dostali sme sa zase na miesto stretnutia a tam sme dostali GPS navigáciu na to, aby sme sa dostali do výcvikového strediska Alfa 70. Sme v stredisku. Sadli sme si na

gauč v stredisku. Sadli sme si do kruhu a tam sme točili záchodovým papierom a koľko sme natočili obdĺžničkov, tak toľko vecí sme museli o sebe povedať.

Wiktor si ich natočil asi okolo 50 kusov. Takže chápete, čo sme sa o Wikim všetko dozvedeli. Po nejakom čase nás zavolali do jednej miestnosti a tam sme

sa dozvedeli, že sme agenti a potom bola prednáška. Okolo jednej sme išli všetci spať. Ráno bolo dosť drsné, lebo nás zobudili asi okolo ôsmej a dali nám rozcvičku. Po cvičení boli raňajky a my sme samozrejme jedli. Po jedle bola prednáška a potom bol obed a tam to začalo.

Na obed bolo niečo dobré a k tomu uhorky. Ja som sedel vedľa Mišky a jedli sme obed. Miš si tam cuckala uhorku a ja som sa samozrejme začal smiať. Ona sa tiež smiala a pri tom ma bila. Roman a Wiki na mňa kukali a keď som im povedal, tak sme sa všetci smiali. Po obede sme mali ďalšiu prednášku a po nej sme mali hru. Mali sme behať po Pezinku a plniť úlohy. Ja a môj team sme skončili asi na štvrtom mieste.

Je večera. Oproti obedu bola celkom nudná, ale to je jedno. Po jedle sme mali ďalšiu prednášku a potom sme mali voľno zase do jednej rána. Neďeľu si moc dobre nepamätám, lebo je to jedno. Len viem že sme sa najedli, bolo vyhodnotenie celej hry a posledná prednáška.

Potom sme sa naobedovali a šli sme na vlak. Vo vlaku bola nuda a keď

sme vystúpili, tak sme sa všetci rozprchli na všetky svetové strany a šli sme dom.

Hmm, tak to bol môj zážitok z radcáku a teraz už ho viete aj vy, tak si to užite, ako to čítanie.

Doboška

ROZHOVOR S...

Timi bola navštíviť pred pár týždňami Maroko. Tak som sa s ňou porozprával o krajine, o ceste a o tom, čo zažila.

Kto všetko sa zúčastnil na tejto vašej výprave?

Ondro, Mišenka, Vladi a ja.

Ako dlho ste boli v Maroku?

Fu, to je ťažká otázka. Dva týždne sme tam boli, ale tri dni sme z toho boli vo Frankfurte.

Čo ste robili vo Frankfurte?

Prestupovali. Lebo sme tam šli lietadlom a vo Frankfurte sme strávili niekoľko hodín (dni) na letisku.

Čo prvé si z Maroka pamätáš?

Prvé ako v poradí? Tak asi letisko. Čo by si chcel o tom viacej počuť?

A ktorý zážitok na teba najviac zapôsobil?

Neviem. Veľa tam bolo zážitkov. Dobré, taký skráteneý, lebo dlhé nemám rada: ako sme sa kúpali v oceáne. To je všetko.

Kúpali ste sa v oceáne, to je fajn. A zvyšok dní ste cestovali po Maroku, alebo čo ste tam robili?

Cieľom našej cesty bolo vidieť púšť aj more.

Akým spôsobom ste sa prepravovali?

Na desať dní sme mali prenajaté auto.

Dalo sa v pohode šoférovať? Cesty tam boli v poriadku?

Áno, veľmi dobré boli. Na niektorých miestach dvojprúdové, označené značkami. Ale na niektorých miestach, kde som náhodou šoférovala ja,

bolo také, že úplne v horách, kde si mal jednu cestu, ktorá bola rozpadnutá, a keď išlo auto oproti, tak si musel vybočiť.

Kde ste bývali, spávali?

Jednu noc sme spali v hoteli, tri noci sme spali vonku a zvyšok u couchsurferov (*keď*

chceš vedieť viac pozri www.couchsurfing.com).

Čiže to ste bývali u domácich, pravých Maročanov?

Hej.

Odlišuje sa ich štýl života veľmi od nášho?

Všelijakými vecami. Napríklad tým, že keď vojdeš, tak oni nič nemajú doma, len koberec, vankúše a stolík. A už len to, ako to tam vyzerá, ako potom varia a jedia, ako trávia deň, a všetko vlastne.

Aké jedlo teda robia? Dalo sa to jesť?

Čo mám na to odpovedať? Dalo sa to jesť. Mali tam viacero „národných“ jedál, povedala by som, že väčšinu dní jedia tadžin – to som zvedavá ako to napíšeš (*aj ja som zvedavý ako som to napísal*), to sú zemiaky, paradajky, mäso, cibuľa a celé je to uvarené dokopy.

V piatok – slávnostný deň, jedia kus-kus.

Hm, čo to je..?

To ja neviem popísať. To musíš poznať, to aj vo Francúzsku napríklad predávajú. Sú to také malé guľičky ako ryža.

Ako je to tam s vodou?

Všelijaké turistické príručky a turisti, čo tam boli tvrdia, že tam je pre Európanov nepitná voda a radšej si treba kupovať v obchode, ale my sme pili tú ich vodu a prežili sme. Ale pili sme tam aj coca-colu.

Ty si tam bola ako jediná žena, čo v tejto kultúre oni úplne ináč ponímajú ako my, tak či si to pocítila? Ako sa k tebe správali?

Ku mne ako k turistke, ktorá ti zarobí peniaze, lebo si určite niečo od teba kúpi, alebo ako ku kamarátke (tí couchsurferi), čo je také divné slovo, ale neviem ako ináč by som to mala povedať.

Nechcel ťa teda nikto kúpiť od chalanov za ťavy?

Nie, bohužiaľ. Niektorí ma tam pozývali na čaj a stalo sa mi také, že ma tam obchytávali takí, čo bolo neprijemné, ale nik ma nekúpil.

Boli ste teda pri mori, boli ste aj na tej púšti? Ako to na takej púšti vyzerá? Ja som na púšti ešte nikdy nebol, bol som na pláži kde je veľa piesku, ale to vyzerá asi ináč.

My sme boli iba na začiatku západnej Sahary. A tam to vyzerá ako veľké pieskovisko. Mohli sme ísť na ťavách a prespať v stanoch a mať „tuarek music“, ráno úžasné raňajky, ale to sme odmietli. Radšej sme šli pešo sa prejsť do púšte. Hrali sme sa tam ako malé deti, stavali hrady, varili, skákali a tak.

Okrem týchto dvoch atrakcií ste navštívili ešte nejaké miesta?

Tak viacero sme toho navštívili, tak minimálne to, že púšť a oceán sú vzdialené niekoľko sto kilometrov. Boli sme aj niekde inde medzi tým. Ale aj po pobreží sme išli viacej. Turistické miesta sme vynechávali, bolo tam také jedno veľké hotelové, ale to sme rýchlo prešli.

V Maroku sú aj celkom vysoké hory, boli ste sa pozrieť aj tam?

Prechádzali sme cez Atlas, ale tam musíš mať aspoň stan, v ktorom by

si mohol spať, lebo je tam už celkom zima, ale keďže sme mali len príručnú batožinu, tak sme tadiaľ len prechádzali autom. Ale bol tam sneh a sme sa karimatkovali.

Čo to znamená karimatkovali?

To je ako sánkovanie, ale na karimatke.

Nenastali nejaké komplikácie počas vašej cesty? Nejaké problémy?

Nie. Úplný zázrak, niekto musel na nás silno myslieť. Napriek tomu, že sme porušili všetky odporúčania, ktoré nám dali doktori a...a všetko sme porušili. Ale nikto nás neokradol, neboli sme chorí ani nič také.

Kradne sa v tejto krajine viac ako na Slovensku?

Oni ťa tam okradnú. Skôr tak, že vyjednávajú strašne vysokú cenu. Tak svinsky, podlo.

Ako je to tam s jazykom, dokázali ste sa s nimi dorozumieť?

To sú dve rozdielne otázky. S jazykom je to tam tak, že keď si napríklad Berber (domorodec), tak vieš berbersky, arabsky a francúzsky plynulo a potom anglicky, taliansky, španielsky a podobne určite trošku. Tí, ktorí nie sú Berberi, tak okrem toho domorodého vedia všetky tie ostatné. Oni vedia strašne veľa jazykov. Aj bezdomovec, ktorého by si zastavil na ulici, vie veľa jazykov. My sme rozprávali anglicky, aj keď tá ich angličtina bola taká africká, ale dorozumeli sme sa. Keď nie, tak si to zopakoval dvakrát.

Jednu zaujímavú cestu máte za sebou, plánujete nejakú ďalšiu výpravu?

Chcela by som, ale uvidíme, ako to dopadne.

Za TP sa pýtal **Tutanchamon**

ZÁZNAM OPERÁCIE—RADČÁK 2

18:00 SEČ. Do výcvikového strediska Alfa 70 prichádza naša úderná jednotka. Na mieste už prebiehajú rušné prípravy, veď o chvíľu sú tu mladí kadeti a výcvik sa má začať. Našťastie všetko ide podľa plánu, technika funguje, ako má. Postupne prichádzajú prví účastníci výcvikového programu.

19:00 SEČ. Presne podľa plánu začína prvý brífing. Plukovník Benko predstavuje inštruktorov akadémie a slávnostne víta účastníkov. Nasleduje krátky výcvik, počas ktorého zistíme, že s pamäťou niektorých účastníkov je to miestami horšie, ako so starými počítačovými disketami. Nasledujúcou prednáškou sa pokúšam vtĺcť našim radcom do hláv, že plánovanie má zmysel nie iba pri špionážnych operáciách zameraných na získanie zadaní písomky z učiteľkinho kabinetu, ale môže poslúžiť aj pri chystaní družinoviek a programu. Zopár fínt, nejaká tá definícia, toto všetko si môžu odskášať na nasledujúcej úlohe: vytvoriť program pre svoju novú družinu.

22:20 SEČ. Nepochybne väčší úspech však zaznamenáva premietanie fotiek z predchádzajúceho radčáku, po ňom už nikoho ničím netýrame a dávame priestor logaritmom a jednoduchým logickým hrám na tému „V ktorej našej obci sa vyrábajú hokejové puky?“. Uznajte, také niečo v takú nočnú hodinu môžu ozaj robiť iba tajní agenti alebo skauti. No, ale veď sme v Pezinku, tak prečo nie.

8:00 SEČ. Budičiek, rozsvička, raňajky a hor sa do ďalšieho výcviku. Výcvik prvej pomoci nechávame na odborníka a vytrácame sa do mesta pripraviť najdrsnejšiu operáciu víkendu, „nočnú mestskú hru“. Pri návrate stíhame uzrieť nácvik prvej pomoci; Vikiho pokúšajúceho sa vzkriesiť nafukovaciu Anču, či dokonale ofačovaného Opičiaka.

13:00 SEČ. Obed. Tajomný obsah hrnca rozoznávame ako guláš. Do guláša ide všetko, a tak veľím frontálny útok na skrínku s korením. Experiment sa podaril, nakladám si ešte ďalší ešus.

14:00 SEČ. Prezentácia družín. Vynárajú sa pred nami Krti, Neandrtálci, Hrošáci, Smädné Ťavy a samozrejme Bambusy. Každá družina má

pripravený svoj program, každá má niečo originálne a zaujímavé. Miška úspešne všetkých odzbrojuje svojím programom, no poniektorí sa odvolávajú na informáciu zo včera, že pozornosť publika sa stráca po 20 minútach.

15:00 SEČ. Mega boj o fľašu, kto nezažil, nepochopí!

15:30 SEČ. Začína sa ďalší dlhý cyklus prednášok. Skautská história, zákon, osobný prístup. Aspoň mám dostatok času na rozbehanie satelitnej siete *inmarsat* na zriadenie telemostu s podplukovníkom MartinKom. Má to však aj svoje úskalía, čo ma miestami privádza na pokraj zúfalstva. Lutujem, že ten notebook patrí Double a nemôžem ho šmariť von oknom.

20:15 SEČ. Po večeri sú prezentácie družín a oddielov. Jednoznačne najvtipnejšia časť dňa, vyznačujúca sa jedinečným čarom pre organizátorov, keď sa môžu na chvíľu z prednášajúcich stať diváci. Satelitné spojenie stále poriadne nefunguje!

21:15 SEČ. Neuveriteľné. Asi systémová chyba. Kadeti dostávajú voľno s možnosťou pozerania adrenalinovky „Amazonia Vertical“ od Paľa Barabáša. Chudáci, ešte netušia, že o chvíľu sami zažijú podobný adrenalin. Technici zatiaľ horúčkovo chystajú bombu, tajnú správu a doladujú detaily. Satelitné spojenie má stále svoje muchy.

23:20 SEČ. Po náročnom dni sa hlási únava, poniektorí zaliezajú do spacákov, ostatní sa chystajú na noc. To by sme však nesmeli byť správny zákeráci. V kľúčovom momente napochodujú tajní agenti: „Správa z centrály. Brífing o dve minúty!“

23:22 SEČ. Rozospaté tváre zoči-voči prísne sa tváriacim veliteľom výcvikového strediska. Major Lezo predstavuje primárny cieľ operácie THETA: Získať tajné dokumenty zo zakódovanej schránky. Zatajujem dych, spúšťame satelitné spojenie. Funguje to! Z plátna sa nám prihovára obria hlava podplukovníka MartinKu. Nie je mu veľmi rozumieť, ale funguje to!

00:00 SEČ. Pravidlá vysvetlené, materiál rozdáný, tímy tajných agentov vyražajú do nočného mesta. Vyražame za nimi, mojou úlohou je umies-

tenie a aktivácia bomby. O tej však zatiaľ nik netuší. Na odomknutie schránky potrebujete získať kód. Ako na to? Jednoducho. Zistíte, koľko okien má policajné riaditeľstvo, akej farby je budova OTP Banky, aký mail má lekárňu...

01:10 SEČ. Účastníkom prichádza MMS-ka a z nej zaznieva hlas plukovníka Teoretika: „*Primárny cieľ je zrušený, v sektore 4B sa objavila bomba. Okamžite ju musíte deaktivovať.*“ Dostávam vysielaczkou pokyn, že MMS-ka bola odoslaná. Fajn, mám ešte dost času na aktiváciu bomby.

01:30 SEČ. Aktivujem bombu. Vtom sa spoza rohu vynára prvé družstvo. Samozrejme, že ma pristihnú na mieste činu. Ako to mohli stihnúť tak skoro? Samozrejme zabudli zájsť za pyrotechnikmi, a tak nevedia, ako deaktivovať bombu. Riskujú, čo sa im však nevypláca. Bomba im vybuchuje v rukách. Žiaľ, kadeti Americkej tajnej služby dnešnú misiu nezvládli. Postupne prichádzajú ďalšie tímy. Trom sa darí bombu deaktivovať. Vraciame sa späť na základňu.

03:30 SEČ. Družstvo Mossadu prichádza do strediska ako posledné. Pomaly sa ukladáme spať.

09:00 SEČ. Začínáme chystať raňajky. Zisťujeme, že tvrdý výcvik bude pokračovať. Vianočiek je žalostne málo.

09:30 SEČ. Štandardný scenár AN0215S: Budiček, rozcvička, raňajky, prednáška. Tentoraz v podaní Teoretika na tému „Ako sa darí vašej družine?“. Následne sa venujeme hľadaniu mobilov, alkoholovej prevencii, neposlušnosti skautíkov a ďalším problémom, s ktorými sa môžete denne stretnúť pri plnení vašich misií.

13:00 SEČ. Obed, spoločné foto a postupný odchod kadetov. Na výcvik sme využili skautskú klubovňu v Pezinku, a tak ešte pomáhame zahľadiť stopy. Po správnych agentoch nesmie predsa zostať najmenšia známka prítomnosti.

Dalo sa to aj kratšie: 30 ľudí, 5 tímov, jedna klubovňa, 7 prednášok, 8 hodín spánku a jeden zajac. Aj to bol druhý víkend Radcovského kurzu. Pohľad naň a jeho účastníkov však vzbudzuje vieru v svetlejšie zajtrajšky skautingu.

John Rappi

ŽIVOT S MOJIMI SESTRAMI!

Prečo práve toto??? Moja mama už dlho hovorí, že keby niekto sfilmoval život našej rodiny, bol by to najlepší komediálny seriál... A ja som tak nad tým rozmýšľala. Bývam v izbe s mojimi dvoma sestrami, ktoré sú v puberte a každý problém riešia slovami, som v puberte. Je to smiech i plač, láska aj nenávisť, ktoré sa striedajú ako minúta za minútou ide. A toto je o nich pre vás.

Pre tých čo nemajú poňatia o čom rozprávam, malý úvod.

Volám sa Maťa a mám dve sestry: prvá je Dominika (14 rokov), jej skautské meno je Delly a druhá Paťa (12 rokov), skautským menom Pepa. Dve malé pubertáčky v jednej izbe, tomu hovorím pohroma, ale zároveň plná izba zábavy.

Dnešný deň začal úplne normálne. Dominika vstávala o 5:30, lebo musela zistiť, čo jej najlepšie pristane, a tak si hodinu (nepreháňam) skúšala rôzne kombinácie oblečenia. Nakoniec skonštatovala, že rifle, mikina a arafatka môžu byť. Pri tejto svojej módnej prehliadke vyhádzala celú skriňu. V izbe výbuch ako po granáte, knihy, ktoré si balila o päť minút osem (im začína škola až o 8:20 - tak to je ešte dobré) všade naokolo. Mamin infarkt sa už blíži, keď vchádza do našej izby. Asi nepoznáte ten pocit, keď vchádzate do izby a tam niet ani miesta kam stúpiť, ak by ste po tom túžili, požičiam vám Domiku. No a čo povedala naša malá bordelárka, na všetky rozkazy a prosby o to, aby si spravila poriadok??? „Ale mami, ja som umelec, ja stále musím niečo tvoriť!“ No umelec je, ale tieto slová mi vybili dych...

Ale stačilo o našej Delly. (Inak momentálne keď toto píšem skáču po posteli, najprv mojej, potom Pepinej, sú oproti sebe, tie posteľe, tak to ide. Počúvame Hannu Montanu. Sú v puberte.) Predstavte si tento neporiadok už spolovice uprataný a bezradné dievča, ktoré behá z izby do

VEĽKÁ BRITÁNIA

Rozmýšľala som (aj keď sa to možno zdá neuveriteľné) nad tým, čo spomenúť pri téme Európa či Európska únia. Minule som ponúkla základné informácie o EÚ, no povedala som si, že to mi aj stačí... Pre toto číslo som si vybrala jeden štát (nepatrí medzi zakladajúce štáty EÚ) - no a chcela by som Vám ponúknuť trochu také netradičné informácie o tejto v minulosti najväčšej koloniálnej veľmoci (patrila im skoro polovica sveta a dodnes mnohé krajiny uznávajú za hlavu štátu britskú kráľovnú - napr. Austrália či Kanada). Takže, nech sa páči...

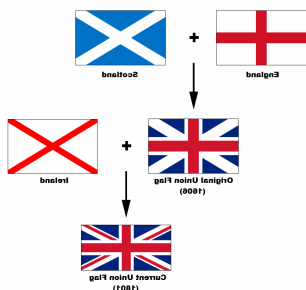
Veľká Británia

alebo správny názov Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska...

Prečo nie Veľká Británia? Lebo toto pomenovanie označuje jeden z Britských ostrovov. A prečo spojené kráľovstvo? Ako určite všetci viete, tak tento štát je kráľovstvom na čele s kráľovnou Alžbetou II. a tvoria ho 4 historické oblasti - Anglicko, Škótsko, Wales a Severné Írsko. Kráľovná má už požehnaný vek (ak by ste jej chceli poslať blahoželanie, tak narodeniny oslavuje 21. apríla - a tento rok to bude 83 rokov!!), ale aj napriek tomu sa teší dobrej postave, kráse a šarmu. Korunovaná bola v roku 1953 - presne v deň, keď sa

práve Angličanovi Edmundovi Hillarymu (spolu so šerpom Tenzingom)

podarilo dobiť Mt. Everest. Pre Veľkú Britániu teda dvojité oslava.

Britská vlajka sa vyvíjala dlhú dobu a zobrazuje v sebe aj históriu Spojeného kráľovstva, pretože obsahuje vlajky Anglicka, Škótska a Írska.

Britský život

Britská spoločnosť je založená na strednej vrstve, ktorá si potrpí na vysoký životný štandard. Materiálne statky ako dom, auto, či oblečenie sú veľmi dôležité, takisto ako aj pravidelné prázdniny v cudzích krajinách. Zároveň veľkou investíciou sú aj deti, ktorým sa snažia zabezpečiť najlepšie podmienky v živote, v školstve, aby mali čo najlepšie šance uplatniť sa v budúcnosti.

Britské domy sú stavané z blokov pevných kameňov, drevené domy tu v podstate neexistujú, lebo vlhké prostredie spôsobuje hnilobu dreva. V minulosti obľúbené kúrenie individuálnymi zdrojmi tepla bolo nahradené centrálnym kúrením.

Vo všeobecnosti sú Briti zhovievavejší k chladnejšiemu podnebiu, menej k teplotám presahujúcim 26 °C. Ošatenie odráža priemerné teploty, takže vlnené oblečenie je na dennom poriadku. Väčšina uprednostňuje kvalitnejšie, aj keď drahšie oblečenie, ktoré nosia dlhé roky. Výnimku tvorí mládež, ktorá podlieha moderným trendom.

Problémy v spoločnosti

Asi najzávažnejším problémom je existencia tzv. permanentnej podtriedy. Títo ľudia žijú v dlhoch, s malými možnosťami pre nich či pre ich deti (ktoré často nedokončia školu) vyviaznuť z tohto kruhu chudoby. Tieto spoločnosti žijú v chudobných prímestských oblastiach ako je Glasgow, Liverpool či Leeds. V roku 1990 sa predpokladalo, že až 23 % populácie žije na pokraji chudoby, čím sa teda krajina radí na najvyššie miesta v Európe.

Ďalším problémom, ktorý súvisí s touto podtriedou, je nárast zločinu a kriminality. Vandalizmus mládeže je veľkým problémom britskej spoločnosti, ako aj celosvetovo známa brutalita britských futbalových fanúšikov.

Kultúra

Veľká Británia je starou krajinou s pozoruhodnou architektúrou a výtvarným umením, literatúrou, divadlom, hudbou, baletom. V každom väčšom meste je aspoň jedno divadlo a do krajiny sa chodí aj z cudziny za divadlom, ktoré dalo svetu slávne mená, napríklad William Shakespeare (1563-1616) či po anglicky píšuci dramatici írskeho pôvodu George Bernard Shaw (1856-1950), Sean O 'Cassey (1880-1964) a ďalší.

V Shakespearovom rodisku Stratford on Avon

sú pravidelné festivaly jeho hier. Aj v slovenčine vyšli literárne diela Daniela Defoea (1660-1731), autora Robinsona Crusea a ďalších dobrodružných románov, Jonathana Swifta (1667-1745), vrátane jeho vrcholných Gulliverových ciest, Charlesa Dickensa (1812-1870), klasika anglického realistického románu, autora Klubu Pickwickovcov či Olivera Twista, Oscara Wildea (1854-1900), dramatika, prozaika, básnika a esejistu, Herberta Georgea Wellsa (1866-1946), majstra literárnej fantastiky i mnohých ďalších autorov.

Prvý britský film nakrútili v r. 1896 a od vzniku zvukového filmu bola krajina veľkoproducentom najrozličnejších žánrov, životopisných, dobrodružných, hudobných či špionážnych.

Britská hudba bola do istej miery ovplyvnená zahraničnými vzormi. Predstaviteľom vrcholného anglického hudobného baroka bol nemecký skladateľ Georg Friedrich Händel, ktorý tam žil takmer 50 rokov a na viacerých skladateľov mal vplyv aj Antonín Dvořák. Najvýznamnejším predstaviteľom hudby 20. storočia bol Benjamin Britten. V 60-tych rokoch dala Veľká Británia svetu hviezdne skupiny populárnej hudby The Beatles a Rolling Stones, ktoré natrvalo ovplyvnili vývoj tohto žánru. Koncerty sa stali masovými podujatiami a vytvorili aj novú éru vydavateľstiev hudobných nosičov. Veľa ľudí priťahujú aj džezové kluby, kde sa hrá rock, blues, moderný džez i ďalšie žánre.

Po celej krajine sú stovky múzeí s výnimočnými historickými, národopisnými, prírodovednými, umeleckými, technickými i ďalšími špecializovanými zbierkami.

13. januára 2009 sa v Londýne narodilo dieťa dva dni po klinickej smrti jeho matky. Jayne Solimanová (41) dostala krvácanie do mozgu. Jej mozog už nefungoval, avšak lekárom sa podarilo udržať na 48 hodín tlkot srdca, aby priviedli na svet malú Ayu Jayne. Dievčatko sa narodilo cisárskym rezom a vážilo len 0,95 kilogramov. Matka, bývalá krasokorčuľarka, bola v 25. týždni tehotenstva, keď sa zrútila po silných bolestiach hlavy.

8 PRSTEŇOV Z ARIDIANY

Kapitola druhá — Čo sa stalo v lese

Keď Darasina už nebolo vidieť ani z najvyššieho miesta na pevnosti, bol už určite ďaleko, v Avalských lesoch. Musel totiž prejsť najprv cez Avalské lesy a potom cez rieku, ktorá nemá meno, až napokon na rozľahlé a široké lúky Vinigardu a aj hlavného mesta Mora Vul. Na týchto lúkach, skôr bližšie k Vinigardu, pobíjali ich ľud. Ale teraz sa vrátíme k tomu, keď sme boli pri Avalských lesoch. Darasin aj so svojou armádou išli po lesnej cestičke v Avalských lesoch, išli akoby vo dvojiciach, najprv boli jazdci a potom pešiaci. Zrazu jedného trpaslíka za Darasinom (Darasin ako veliteľ išiel úplne prvý) asi v dvanástom rade trafila sekera a zabila ho. Všetci sa hneď vystrašene pozerali do lesa, odkiaľ vyletela sekera a vytiahli si svoje zbrane a ešte vtedy sa Darasin ako by sám seba po tichu opýtal: „Čo je to?!“ A v tom bol z lesa počuť taký bojový výkrik, ako keď sa ide bojovať a z lesa vyšli sami trpaslíci, avšak tí zlí. Začali tam každého zabíjať, lepšie povedané, začala tam bitka. Darasin si najprv vytiahol svoj luk, natiahol tetivu aj so šípom, jeho ľadový medveď sa otočil na pravú stranu, kde sa začala tá bitka. Potom sa asi do polovice ten ľadový medveď zdvihol na zadné a zareval. A keď sa zase dal na predné, Darasin pustil tetivu, šíp vyletel a zasiahol jedného z nepriateľov. Nato Darasin hneď odložil svoj luk na chrbát a vytiahol si svoj halasek. Vtedy išiel naňho z pravého boku jeden z nepriateľov, ktorého bodol a vytiahol z neho halasek a tak isto aj druhý, len ten bol pred ním. A ešte z jeho pravého boku išli ďalší nepriatelia, tentokrát dvaja, ale tých už obidvoch zasiahli sekery Darasinových vojakov. Keď to skončilo, tak všade naokolo bol rozruch a jeden vojak práve chcel ešte zabiť svojou sekerou jedného z nepriateľov, ktorý bol spadnutý a bezbranný na zemi a ten nepriateľ chcel ešte utiecť. No keď už zdvihol ten vojak sekeru a už išiel doňho seknúť, tak v tom Darasin povedal: „Počkaj!“ a trpaslík sa zdržal. „Môže nám niečo povedať, čo by nám mohlo pomôcť.“ Nato povedal nepriateľ trochu, ale málo tichým hlasom: „Čože nám tu robí samotný princ uprostred nebezpečných lesov?“ a trochu sa zasmial. Ako to nepriateľ povedal, Darasin sa nahneval a svoj halasek dal ku krku nepriateľa, že ten nepriateľ nemohol pohnúť hlavou a Darasin povedal: „Povedz odkiaľ ste prišli a kde máte svoj tábor, inak ťa zabijem!“ „Kúsok odtiaľto na východ je tábor,“ povedal nepriateľ vystrašeným hlasom. „Čo ešte vieš?“ povedal zúrivým hlasom Darasin. „Ja už vážne nič neviem.“ Keď to Darasin počul, zabil

nepriateľa a povedal: „Pripravte sa, kúsok odtiaľto nemajú len tábor, majú tam celé mesto vo výstavbe!“ Všetci si vytiahli svoje zbrane a Darasin povedal: „Mali by sme ísť rýchlo, určite niečo chystajú!“ Ako to povedal, pozrel sa na Galarina (jeden trpasličí veliteľ s veľkou hodnosťou, ktorý mal čiernu rozpustenú, ale zamotanú bradu a tak isto čierne dlhé rozpustené vlasy) a povedal mu: „Ty si zober pešiakov koľko potrebuješ, ja pôjdem so všetkými jazdcami z druhej strany a tým teraz myslím, že ideme dobiť ten ich tábor alebo čo to je!“ „Ale veď my ani nevieme, či tam naozaj sú, veď nemôžeme hneď len tak odrazu veriť tomu čo povedal, nie?“ odpovedal Galarin Darasinovi. „Povedal som zober si pešiakov koľko len chceš a to je rozkaz! A ešte, pôjdeš cez lesy, ja to zoberiem inou cestou!“ povedal nahnevane Darasin. „Áno pane!“ Odpovedal nakoniec Galarin. Galarin si zobral asi tak 1300 pešiakov a Darasin si zobral asi tak 600 jazdcov a ďalších 100 nechal strážiť okolie pre každý prípad. No a teraz vám budem hovoriť o tom, ako tento útok prežíval Galarin. Galarin teda poslúchol rozkaz, ktorý dostal a išiel, najprv veľmi hustou cestou, kde bolo plno machu, paprade a plno iných lesných rastlín. Ďalej pokračoval cez krátku malú lúku, na ktorej miestami rástli púpavy, sedmokrásky a pár nomarských rastlín (nikto nikdy nevedel ich pôvod, odkiaľ sa vzali a aké majú povedzme účinky na dotyk a preto sa ani jeden pešiak, ktorý išiel s Galarinom, nedotýkal týchto rastlín). Napokon išli cez veľmi, veľmi hustú časť lesa, v ktorej sa dokonca niektorí aj strácali, ale nakoniec sa každý našiel. Vtom povedal Galarin: „Ticho! Už sme tu, počujem ich, rýchlo podťe potichu za mnou!“ Všetci sa skryli do kríkov na konci lesa a každý videl to, čo sa tam dialo. Hneď ako prvé uvideli veľkú skalú, a do ktorej otroci vyrývali klinmi mesto. Každému to vyrazilo dych a každý sa čudoval, ako sa vôbec dá do skaly vytesať mesto len s klincom a kladivom. Ale to ich teraz nemalo zaujímať, skôr to, čo bolo vedľa tej skaly. Bol tam vykosený les v tvare kruhu od skaly (takže je to ako keď narysujete kružnicu a na tej kružnici je trojuholník a ten trojuholník je skala, a čiara označuje časť vykoseného lesa, no a keď stále nechápete tak tí, ktorí ste milovníci Pána prsteňov tak vám poviem, že to vyzerá ako Železný pás jasne, že len ten kruh a tá skala) a videli tam pred sebou nejakých otrokov, ktorí kosili les. Avšak bol tam jeden problém a to taký, že jeden z tých otrokov ich uvidel a zakričal „Nepriateľ tu je, je tu nepriateľ!“ Keď to všetci už počuli, jeden vojak z Galarinovej armády hodil do toho otroka svoju sekeru, aby bol ticho. No neskoro, už to počuli strážne, ktoré sa hneď hnali pobiť vojakov z Galarinovej armády.

EKO—MIKROSVET

Roztoč domáci

Sú to drobné 0,3 – 0,5 mm roztoče, belavej alebo ružovkastej farby. Pre ich vývoj a život má zásadný význam vlhkosť a teplota. Vyznačujú sa vysokou množivosťou a rýchlym vývinom. Samičky znášajú cca 500 vajčiek a ročne býva cca 7 generácií. Škodí na skladovaných potravinách ako je obilie, múka, múčne výrobky, cestoviny, tvrdé syry, olejiny, kŕmne granule, sušené ovocie, rybie múčky. Potraviny poškodzujú požerom, zápachom a mŕtvymi telami. Prenášajú mikróby a plesne. Konzumácia takto kontaminovaných potravín vyvoláva u ľudí zažívacie ochorenia.

Svalovec špirálovitý

Jeho larvy žijú špirálovito stočené v rôznych živočíchoch (ošípané, diviaky...). Nedostatočne tepelne spracovaným mäsom sa dostáva do tela človeka, prenikne do svalov, zapuzdri sa a spôsobuje horúčkovité ochorenia. Larvy sa môžu lymfatickými cestami a krvou dostať až do mozgu, prípadne srdcového svalu a spôsobiť smrť.

Červené krvinky

Sú jedny z najšpecializovanejších a zároveň najjednoduchších buniek. Hlavnou úlohou červených krviniek je prenos kyslíka z pľúc do tkanív a oxidu uhličitého z tkanív do pľúc. Kyslík sa v pľúcach viaže na hemoglobín. U cicavcov neobsahujú jadro ani väčšinu ostatných bunkových organel. Červené krvinky vznikajú v kostnej dreni a zanikajú v pečeni. Krvinky človeka žijú priemerne 120 dní a obnovia sa 3-krát za rok. K tvorbe hemoglobínu je potrebné železo.

Bunky hladkého svalstva

Charakteristickou jednotkou hladkej svaloviny sú bunky vretenovitého tvaru - **myocyty**. Práca hladkého svalu nie je riadená centrálnou nervovou sústavou, je typická rytmickou kontrakciou a relaxáciou (uvoľnením). Podnetom pre kontrakciu nebýva len nervové, ale aj hormonálne podráždenie. Hladká svalovina zabezpečuje u bezstavovcov pohyb organizmu, u stavovcov zabezpečuje napr. peristaltické pohyby tráviacej sústavy, ktoré posúvajú potravu ďalej.

Peľ

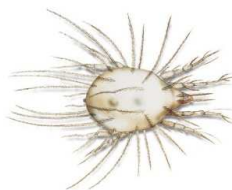
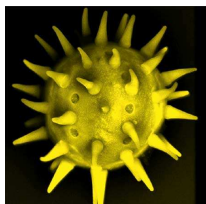
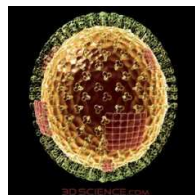
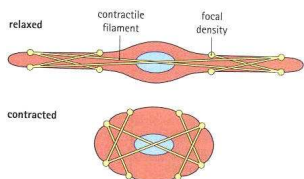
Peľové zrnká sú samčie pohlavné bunky vyšších rastlín. Včely ich zbierajú a nosia do úľa na tretom páre nôh v košíčku ako peľovú obnôžku, pri zbere a počas tvorby obnôžky pridávajú k peľovým zrnkám výlučky svojich žliaz, čím sa tlmí rast baktérií.

Peľové zrnko je tvorené bielkovinovou hmotou, ktorá je obalená tuhú blankou, ktorá chráni obsah zrna pred vodou, slnkom, mechanickým poškodením, ale i pred tráviacimi šťavami v našom zažívacom trakte.

Vírus chrípky

Chrípka (influenza) je vlastne infekcia dýchacieho traktu, ktorým sa infikuje ročne asi 20 miliónov ľudí. Je veľmi nákazlivá a objavuje sa hlavne neskoro na jeseň, v zime a skoro na jar. Hlavným kanálom šírenia nákazy je osobný styk – kvapôčková infekcia pomocou slín, rozprášených sekrétov z nosa a úst. Infikuje ľudí všetkých vekových kategórií a spôsobuje mierne až silné ochorenie a môže vyústiť až do komplikácií ako sú napr. pneumónia, akútny distresový syndróm a aj smrť.

Prirodzenými hosťami vírusu chrípky typu A sú okrem ľudí aj ošipané, kôň, domáce a voľne žijúce vtáky a niektoré morské cicavce.

Súťaž!!!

Prirad' jednotlivé obrázky (1 až 6) k názvom v článku. Napiš to na papier a hoď to do môjho modrého vrecúška v klubovni, ktorý visí nad posteľou (s nápisom Double L, Lucia). Vyžrebovaný víťaz získa sladkú odmenu, takže sa snažte!)

Double L

3 KNIHY NA MAREC

Marec – mesiac knihy. Pre nás závislákov niet lepšieho mesiaca! Tak som sa rozhodla, že dám recenzie hneď tri. Jednak knihám niečo dlžím, druhak získam body u slečny šéfredaktorky. Jeden nikdy nevie, kedy sa mu to bude hodiť.

Pre dámy : Jane Austenová – Pýcha a predsudok. Že ste to videli tak 2 roky dozadu v kine? No ok. Ale čítali ste to ? Na rovinu – neexistuje krajší príbeh. Nie nie, ani Súmrak. Príbeh tvrdohlavej Elizabeth

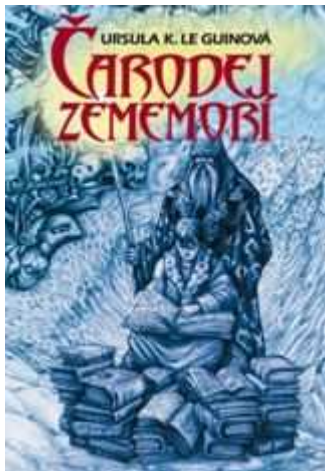

a pyšného Darcyho a ich vzájomnej cesty k láske je osudový a šarmantný a svet, v ktorom sa títo vynikajúco vykreslení hrdinovia pohybujú, je zaľudnený takými bizarnými a vtipne opísanými postavičkami ako málokde . A verte mi, napriek tomu, že tá kniha má vyše 200 rokov (Jane A. ju začala písať v roku 1796, knižne vyšla roku 1813), je napísaná tak sviežo a súčasne, že keď s ňou začnete, neodložíte ju (viem o tom svoje a týmto ďakujem svojej pani angličti-nárke). A ešte pikoška : úvodná veta tejto knihy („Svetom panuje skálopevné presvedčenie, že svobodný muž, ktorý má slušné jmění, se neobejde bez ženušky.“) je považovaná za jeden z najslávnejších úvodov

kníh v anglickej literatúre vôbec. A ak Vás historické veci nezaujímajú, môžete siahnuť po modernej verzii : Denník Bridget Jonesovej. Autorka sama priznala, že sa priamo inšpirovala :).

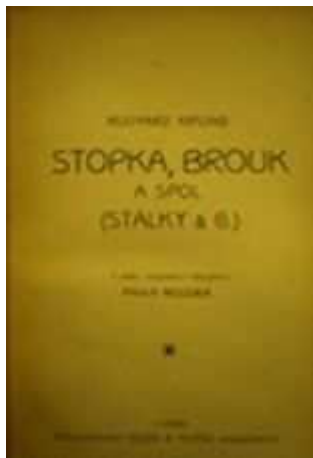
Pre pánov : Ursula K. Le Guin : Čaroděj Zememorí. Vedľa Tolkienu sa podľa mňa nemôže postaviť nikto, a pred neho už vôbec nie. Ale za ním je celkom slušný zástup nasledovníkov, a medzi tých ozaj zaujímavých sa určite radí Ursula K. Le Guin, americká autorka skvostnej série o Zememorí (nepliešť si so Zemeplochou Terryho Pratchetta !). Čarodej Zememorí je prvým a podľa mňa najlepším dielom tejto série (nasledovaný knihami Hrobky Atuanu, Najvzdialenejšie pobrežie, Tehanu, Jiný vítr a poviedkovým súborom Príbehy zo Zememoria). Ide o príbeh Geda, chlapca s výraznými magickými schopnosťami (schopnosťou pomenovávať veci ich pravými menami ako kľúčom

k čarodějnej moci), čo však ide ruka v ruke s nerozumnou pýchou a nerozvážnosťou, za ktoré Ged zaplatí tvrdú daň pri vyvolávaní temných síl. Pokus je totiž „úspešnejší“, ako by Ged čakal a chcel - vyvolá Tieň, desivú bytosť, ktorú nedokážu zvládnuť ani tí najsilnejší mágovia. A Ged, zjazvený na duši i na tele, sa musí vydať na cestu, ktorá sa skončí zničením jedného z nich. Oceňujem šiestimi z piatich možných hviezdičiek !

Pre všetkých a najmä pre mňa : Rudyard Kipling : Stopka a spol. Kniha, ktorú milujem a týmto jej chcem vzdať poctu – možno tak trochu súkromnejšiu, lebo túto knihu nájdete skôr v antikvariátoch (aj keď v knižnici na Rovnianko-

vej ju mali : šup-šup po preukaz !). Áno, tento chlap napísal Knihu džunglí – ale Stopka a spol. (z roku 1910) je však neuveriteľne vtipným príbehom, odohrávajúcim sa na internátnej strednej škole v Anglicku, kde sú Stopka, Brouk a McTurk nekorunovanými kráľmi, trojicou, ktorá svojimi kombinačnými schopnosťami, inteligenciou a občas vyloženou dávkou zlomyseľného humoru zvláda učiteľov i spolužiakov asi rovnako úspešne, ako táto kniha ovládne Vás. Presne kvôli nej som kedysi neurobila skúšku z matiky, o ktorej som dobre vedela, že sa musím učiť ako divá – proste som nevedela prestať čítať. Varovanie pre tých, ktorí by si chceli vziať túto knihu na tri Orlie perá na samotu – nerobte to. Vaše hlasné výbuchy nie smiechu, ale doslovne rehotu spoľahlivo privolajú aj tých najhluchších spoluskautov. Ale bude Vám to úprimne jedno :).

Soletka

SPOMÍNAME NA STARÉ ČASY...

Na tomto čísle sa podieľali: Kubo, Soletka, Lucia, Chamo, Doboš, Double L, Timko, Maťa, Tuti, Ferdy a net. :-) Špeciálna vďaka patrí pánovi Pašekovi za tlač, lebo aj vďaka nemu TP existuje.

Toto číslo vyšlo v náklade 50 kusov

e- mail: katarina.balacakova@gmail.com, ferdo34@azet.sk

Uzávierka aprílového čísla: 16. 4. 2009

